

obžalovaného dne 22. listopadu 1930. Před tím již prohlásil obžalovaný, že souhlasí s podáním zmateční stížnosti, ohlášené obhájcem po skončení porotního líčení, i se zmateční stížností, podanou rodiči. Zmateční stížnost nebyla sice obžalovaným provedena vlastním jménem, nýbrž vzhledem k tomuto prohlášení obžalovaného, k tomu, že zmateční stížnost jeho rodičů provedl týž zástupce, jenž hájil obžalovaného, a že obžalovaný mohl míti za to, že je zbytečno, by prováděl zmateční stížnost ještě zvlášť, ano ze spisů není patrné, že mu bylo známo, že se jeho rodiče opravných prostředků vzdali — jest provedení zmateční stížnosti rodičů obžalovaného pokládati za provedení jeho vlastní opovězené stížnosti a vyříditi ji věcně.

Čís. 4055.

I když byla dána otázka na zločin loupeže, trestné podle § 195 tr. zák., ač obžaloba zněla na zločin nedokonané vraždy loupežné, trestné podle mírnějšího ustanovení § 138 odst. druhý trestního zákona, nejde o porušení předpisu druhého odst. § 320 tr. ř. (§ 344 čís. 6 tr. ř.), prohlásil-li ex offio obhájce bez odporu obžalovaného, že nečiní námitek proti otázkám.

(Rozh. ze dne 30. ledna 1931, Zm I 830/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Mostě ze dne 30. září 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem loupeže podle § 190 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost vytýká rozsudku první stolice zmatečnost podle § 344 čís. 6 tr. ř. z důvodu, že byla beze svolení obžalovaného, tedy s porušením předpisu druhého odstavce § 320 tr. ř. dána porotcům náhradní otázka, kterou byl skutek obžalovanému za vinu kladený podřaděn pod pojem zločinu loupeže, při níž napadený utrpěl těžké uškození na těle, na který je § 195 tr. zák. stanoven trest doživotního těžkého žaláře, ač obžaloba zněla na zločin nedokonané vraždy loupežné a žádala potrestání obžalovaného podle § 138/II. tr. zák., tudíž prý jen trestem těžkého žaláře mezi desíti a dvaceti lety. Zmateční stížnosti nelze dáti za pravdu. Obhájce obžalovanému z moci úřední ustanovený prohlásil, byv po doručení opisu otázek, na nichž se předseda hlavního přelíčení po poradě se soudním dvorem usnesl, předsedou výslovně vyzván k případným návrhům, že nečiní námitek proti otázkám. Tím, že obhájce obžalovaného po onom výslovném dotazu prohlásil, že nečiní námitek proti otázkám, tedy ani proti eventuální otázce, o niž jde, projevil i s touto otázkou souhlas. Jak z § 44 tr. ř. vyplývá, jest obhájce oprávněn i bez výslovného svolení obžalovaného činiti za něho veškerá pro-

hlášení a návrhy; jen, odporoval-li tomu obžalovaný před soudem neb učinil-li návrhy nebo prohlášení odchylná od prohlášení nebo návrhů obhájcových, rozhoduje vůle jeho, nikoliv obhájce (Storch I, 332). To se však nestalo a jest tudíž prohlášení obhájce považovati i za prohlášení obžalovaného. Výslovného svolení obžalovaného, pokud se týče jeho obhájce, není potřebí, nýbrž stačí i tu jako při všech právních úkonech i svolení konkludentním chováním, jež nedopouští pochybnosti o tom, že měl jím býti souhlas vyjádřen, jak tomu jest v souzeném případě.

Čís. 4056.

Zákon (§§ 335, 337 tr. zák.) spokojuje se s takovou měrou opatrnosti, kterou lze požadovati na každém člověku, dbalém povinnosti k okolí, nechce však trestati opomenutí vzešlé z nedostatku kromobyčejných vlastností (zvláštní duchapřítomnosti); nelze proto řidiči automobilu přičítati za opomenutí ve smyslu § 335 tr. zák., že v okamžiku, kdy byl překvapen tím, že volant nefungoval, hledal příčinu vyjetí vozu z původního směru a snažil se především o to, by auto, vyjedší ze směru jízdy, do tohoto směru zase dostal.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1931, Zm I 69/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Písku ze dne 7. prosince 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle §§ 335, 337 tr. zák., nařídil však podle § 362 tr. ř. obnovu trestního řízení, zrušil rozsudek v celém rozsahu a věc vrátil soudu nalézacímu, by ji znova projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Zrušovacímu soudu vzešly při přezkoumání spisů závažné pochybnosti o správnosti skutkových zjištění, z nichž nalézací soud usoudil na vinu obžalovaného ve smyslu §§ 335 a 337 tr. zák. Nalézací soud opřel své zjištění, že se auto obžalovaného pohybovalo po pravém chodníku již 16 metrů před mostem a jelo pak samočinně dále po mostě dalších 14 metrů o výpověď svědka Václava V-ého, ježto výpovědi ostatních svědků Matěje V-a, Vojtěcha Š-y, Karla D-ého, Josefa P-y a obhajoba obžalovaného se v tomto směru rozcházel. Avšak i tento svědek si ve svých výpovědích odporuje, uváděje, že spatřil auto obžalovaného ze vzdálenosti asi 100 kroků jeti po pravé straně silnice, těsně při chodníku, a že asi 8 metrů před mostem vjelo přední kolo na chodník, při hlavním přelíčení však uvedl, že spatřil auto obžalovaného asi na 200 kroků, jak jelo po pravé straně silnice a že asi 7 metrů před mostem najelo přední pravé kolo auta na chodník a zůstalo asi 7 metrů na mostě státi. Neobsahuje proto rozsudek v tomto ohledu spolehlivého